

EDITORIAL

En aquest butlletí us oferim l'habitual ressenya legislativa, així com dos nous comentaris jurisprudencials a càrrec de Carolina Gala, sobre la qualificació de l'accident patit en el desplaçament de la feina al reconeixement mèdic ofert per l'entitat pública on es presten serveis, i de Josep Aldomà, relatiu a la possibilitat d'accedir als cossos i escales del subgrup A1 amb el títol de graduat universitari.

LEGISLACIÓ

RESOLUCIÓN DE 4 DE OCTUBRE DE 2016, DE LA DIRECCIÓN GENERAL DE EMPLEO, POR LA QUE SE PUBLICA LA RELACIÓN DE FIESTAS LABORALES PARA EL AÑO 2017 ([accés al text](#))

S'aprova la relació de festes laborals d'àmbit estatal, de les comunitats autònomes i de les ciutats de Ceuta i Melilla.

SENTÈNCIES

L'ACCIDENT QUE ES PATEIX EN ACUDIR A UN RECONeixEMENT MÈDIC OFERT PER L'ADMINISTRACIÓ EN HORARI LABORAL ÉS ACCIDENT DE TREBALL

STSJ de Madrid de 4 de març de 2016, recurs 770/2015 ([accés al text](#))

Comentada per Carolina Gala

Es resol el cas d'una tècnica d'una Conselleria que quan es traslladava, sobre les 12 hores, des del seu centre de treball per a un reconeixement mèdic, en anar a agafar un autobús va accelerar el pas i va lesionar-se el genoll dret. Va quedar parализada i amb dolor en la cama. Aquesta situació va ser qualificada com a incapacitat temporal derivada d'un accident no laboral.

L'empleada reclama que es tracta d'un accident de treball *in itinere*. El TSJ així ho entén, argumentant el següent:

a) L'accident de treball es fonamenta en una relació de causalitat entre el treball i la lesió, que es construeix des de dues connexions. Una, qualificada per la jurisprudència com a estricta (lesió corporal patida com a conseqüència del treball), i una altra més laxa on l'activitat laboral no és la directa causant de la lesió sinó que indirectament ha contribuït a la conseqüència lesiva (lesió corporal patida en ocasió del treball).

b) La jurisprudència ha negat la consideració d'accident *in itinere* el patit per un treballador quan acudia a realitzar una gestió de tipus tributari o a una consulta mèdica, en tractar-se d'una diligència de caràcter privat, sense cap relació amb el treball.

c) Però en el cas analitzat hi concorre una circumstància rellevant: l'accident es produeix durant el temps de treball, quan va

sortir a un reconeixement mèdic ofert per la pròpia entitat pública, incardinat en la normativa adreçada a la promoció de la millora de les condicions de treball per elevar el nivell de protecció de la salut i la seguretat dels treballadors, i en concret en l'obligació empresarial de vigilància de la salut (art. 22 de la *Ley 31/1995, de 8 de noviembre, de Prevención de Riesgos Laborales*). Aquesta circumstància evidencia una connexió amb el treball.

A la mateixa conclusió es pot arribar si es projecta la tesi elaborada al voltant de l'accident de treball *in itinere*, doncs si bé en sentit estricte no es tracta del trajecte del domicili al treball ni viceversa, l'empleada sí que va anar des de la feina al centre de salut on tenia cita per al reconeixement mèdic encomanat per l'entitat pública, de conformitat amb la normativa de prevenció de riscos laborals.

d) Cal recordar que la mateixa solució s'ha aplicat en la STSJ del País Basc de 15 de setembre de 2015, en un cas d'accident produït en tornar del centre mèdic al que havia anat la treballadora per a un reconeixement. En aquesta sentència es va entendre que hi concorrien tots els requisits d'un accident de treball *in itinere*: "... connexió entre l'accés al lloc de treball, mitjà idoni i trajecte o ubicació admissible; i, des d'una altra perspectiva, perquè l'activitat es desenvolupa dins de la jornada de treball i en una manifestació del treball com és una gestió de la cobertura establerta en el contracte de treball, l'assistència sanitària, emmarcada dins de la protecció que atribueix el propi contracte...".

La sentència comentada constitueix, en definitiva, un nou exemple de la interpretació favorable que els tribunals fan del concepte d'accident de treball, en concret de la modalitat *in itinere*, recollit en la LGSS. És un concepte legal que, per altra banda, ha quedat totalment obsolet.

POSSIBILITAT D'ACCEDIR ALS COSSOS I ESCALES DEL SUBGRUP A1 AMB EL TÍTOL DE GRADUAT UNIVERSITARI

STS de 9 de març de 2016, recurs 341/2015 ([accés al text](#))

Comentada per Josep Aldomà

Es parteix de la convocatòria d'un procés selectiu al cos d'enginyers industrials d'una administració autonòmica, les bases de la qual exigien com a requisit de participació, trobar-se en possessió del títol d'Enginyer Industrial o equivalent. Un participant va ser eliminat perquè el títol que havia aportat era el de Graduat en Enginyeria Elèctrica. L'Administració va considerar que no era equivalent al d'Enginyer segons la *Orden CIN/311/2009, de 9 de febrero, por la que se establecen los requisitos para la verificación de los títulos universitarios oficiales que habiliten para el ejercicio de la profesión de Ingeniero Industrial*.

El TS anul·la l'actuació administrativa fonamentant-ho, principalment, en l'art. 76 EBEP, que disposa: "*Els cossos i escales es classifiquen, d'acord amb la titulació exigida per accedir-hi, en els grups següents: Grup A. Dividit en dos subgrups, A1 i A2. Per accedir als cossos o escales d'aquest grup s'exigeix tenir el títol universitari de grau. En els supòsits en què la Llei exigeixi un altre títol universitari, és aquest el que s'ha de tenir en compte...*". Els arguments emprats pel TS es poden sintetitzar de la manera següent:

a) L'art. 76 EBEP és d'obligat compliment en totes les comunitats autònomes, atès el caràcter de base del règim estatutari dels funcionaris públics.

b) Aquest precepte estableix sense cap mena de dubte que el títol universitari de Grau és vàlid i suficient per accedir als cossos i escales del grup A (siguin de l'A1 o de l'A2), llevat dels supòsits en què la llei exigeixi un altre títol universitari.

c) Hi ha diferències entre l'exercici professional en l'àmbit privat i el que és inherent a la funció pública, per la qual cosa poden ser diferents les exigències de titulació disposades per aquestes dues modalitats d'exercici professional. I així és des del moment que per a l'exercici funcional no n'hi ha prou amb tenir una titulació acadèmica, sinó que s'exigeix addicionalment la superació d'unes proves i procediments selectius adreçats a demostrar que es posseeixen amb un elevat nivell d'exigència els coneixements teòrics i les destreses pràctiques que són necessaris per a l'activitat professional a què es refereix el lloc de treball de què es tracta.

d) La suficiència per exercir activitats professionals dels ensenyaments corresponents al cicle de Grau, així com del títol de

Graduat corresponent, està prevista amb caràcter general en l'art. 9.1 del *Real Decreto 1393/2007, de 29 de octubre, por el que se establece la ordenación de las enseñanzas universitarias oficiales* i, particularment, en l'art. 12.4 segons el qual el títol de Grau podrà estar adscrit a la rama de coneixement d'Enginyeria i Arquitectura. Això resulta coherent amb la Declaració de Bolonya i la construcció de l'*Espai europeu d'educació superior*, que tenen com un dels seus objectius, l'adopció d'un sistema basat principalment en dos cicles (de primer i segon nivell) i afirmen que el títol atorgat al final del primer cicle serà utilitzable com a qualificació en el mercat laboral europeu.

e) El fet que la convocatòria no esmenti el títol de Grau no es pot considerar una exclusió d'aquest, sinó una llacuna que s'ha de completar amb allò establert en l'art. 76 EBEP.

f) La jurisprudència constitucional proclama que la interpretació dels drets fonamentals s'ha de fer en el sentit més favorable a la seva màxima efectivitat, subratllant que aquest criteri és incompatible amb l'admissió de restriccions que no estiguin suficientment justificades.

Sense entrar ara en les incoherències i insuficiències dels arguments exposats en la STS, s'ha d'advertir que ni la demandant ni el TS es refereixen a la titulació requerida segons la Llei de creació i regulació del Cos d'Enginyers, que és la norma sobre la qual s'hauria de centrar el debat en aquesta qüestió, atès el que estableix l'art. 76 EBEP; com tampoc es refereixen a l'existència del Cos d'Enginyers Tècnics i a la titulació exigida per la llei per accedir-hi. Recordem que, en base a la llei que regula els diferents cossos i escales, la STS de 30 de novembre de 2015, recurs 3659/2014, es pronuncia en sentit oposat a la sentència comentada.

En tot cas, resulta lamentable que als quasi deu anys d'aprovació de l'EBEP els governs no hagin elaborat els corresponents projectes de Llei de regulació dels cossos i escales, evitant així la situació d'inseguretat jurídica i de costos d'índole diversa que es produeixen a les entitats locals en relació amb aquesta qüestió.